Дума (Шевченко)

Минуло вже, минає знову;
Лиха як нігде; минуле
Лише згадати; і заснути,
І заснути навіки, щоби
І снами вічно... Ні не знають —
Не хочуть нам дати забути
Безумне, тяжке на світі —
Сміються, лають і лають.

Чи довго ще отак сліпому?
Кажуть — вічна, кажуть — божа!
За що, боже, нас не знищиш
Для чого сонце будить нас
Вас учить, щоб ми вміли бідувать
Як ви, сліпі, і не знали
Коли б ми вміли бідувать
Коли б ми вміли бідувать

О, дай мені, боже, дожити
Останніх тих, лихих годин.
Своїх дітей, їх не любити
І не плекать, не знать їх, щоб
Не чули вони, як їх матір
Ридала, плакала, і щоб
Не бачили вони, як мати
Їх виглядала, виглядала.

Т. Г. Ш.

Дума. (Шевченко)

Чого ти, Боже, не спиш,
Не дивишся на землю?
Чого ти, Боже, не скажеш,
Коли настане воля?

Нехай німотні голодні діти
Марно — не плачуть;
Нехай кайдани, ржавії кайдани
Порвуться і луснуть.

І розійдуться — кров лихая —
Вражі сини,
І радість, щастя, воля, воля
Настане на землі.